† Μοναχός Θεόκλητος Διονυσιάτης (Μητροπολίτης Ναυπάκτου & αγ. Βλασίου Ιερόθεος)

Categories : ΑΝΕΠΙΚΑΙΡΑ

Date : 21 Ιανουαρίου, 2018

Καταληκτήριος ὁμιλία (ἀπομαγνητοφωνημένη) στήν Ἡμερίδα γιά τήν δεκαετία ἀπό τήν κοίμηση τοῦ π. Θεοκλήτου. (Ναύπακτος, Φεβρουάριος 2016).

Ἡ σημερινή ἐκδήλωση ἦταν πραγματικά ἕνα ἀφιέρωμα μνήμης στόν ἀείμνηστο π. Θεόκλητο Διονυσιάτη, τόν ὁποῖο ἀγαπούσαμε πάρα πολύ καί τόν σεβόμασταν.

Ὅταν ἦμουν φοιτητής στό Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης, τήν περίοδο 1964 - 1968, πήγαινα συχνά στό Ἅγιον Ὄρος καί στήν Μονή τοῦ Ἁγίου Διονυσίου. Τότε δέν ὑπῆρχε ἀκόμη αὐτό τό ρεῦμα πού παρατηρήθηκε ἀργότερα νά πηγαίνουν νά μονάσουν πολλοί νέοι στό Ἅγιον Ὄρος. Ὅπως εἶπε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Φιλαδελφείας κ. Μελίτων, περίπου τά μισά Μοναστήρια τοῦ Ἁγίου Ὄρους ἦταν ἰδιόρρυθμα, καί τά κοινόβια δέν εἶχαν πολλούς μοναχούς. Ἡ Μονή τοῦ Ἁγίου Διονυσίου ἦταν Κοινοβιακή καί ἦταν ἀπό τά καλύτερα Μοναστήρια.

Πηγαίναμε στήν Μονή καί συναντούσαμε τόν Ἡγούμενο π. Γαβριήλ, ὁ ὁποῖος δέν εἶχε πτυχίο Θεολογικῆς Σχολῆς, ἀλλά ἦταν ἔξυπνος, εἶχε πνευματική πείρα, ἦταν σοφός, διακριτικός καί γεμάτος ἀγάπη. Ὁ π. Θεόκλητος Διονυσιάτης ἦταν δυναμικός, θεολογικά κατηρτισμένος καί χειμαρρώδης στόν λόγο. Πηγαίναμε, λοιπόν, πολλοί φοιτητές τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς στό Μοναστήρι αὐτό, ἐξομολογούμασταν στόν π. Γαβριήλ Διονυσιάτη καί συζητούσαμε μέ τόν π. Θεόκλητο καί ἔτσι λύναμε ὅλα τά

θέματα καί τά προβλήματα πού εἴχαμε ὡς φοιτητές.

Ἦταν ἕνας, πράγματι, καταπληκτικός συνδυασμός. Τό Ἅγιον Ὄρος μέ τήν διαχρονική του παράδοση, ὁ π. Γαβριήλ μέ τήν μεγάλη πνευματική του ἐμπειρία καί τήν σοφή του διακριτική ἀγάπη, καί ὁ π. Θεόκλητος μέ τόν χειμαρρώδη ἐκρηκτικό θεολογικό του λόγο. Μέ τόν τρόπο αὐτόν ἱκανοποιοῦνταν ὅλα τά ἐνδιαφέροντά μας.

Θυμᾶμαι τήν ἐκρηκτική φυσιογνωμία τοῦ π. Θεοκλήτου. Ὅταν συζητοῦσες μαζί του δέν ἤξερες «ἀπό ποῦ θά σοῦ ἔρθη»! Μέ συγχωρεῖτε γιά τήν ἔκφραση. Δηλαδή, κατά τήν συζήτηση, ἔλεγες κάτι, ἐκεῖνος σοῦ ἔλεγε κάτι ἄλλο, δέν ἤξερες ποῦ θά σέ πάη καί δέν ἤξερες «ἀπό ποῦ θά τήν βρῆς»! Ἦταν πανέξυπνος –ἄλλωστε τό καταλάβατε λίγο καί ἀπό ὅσα ἐλέχθησαν προηγουμένως– γνώστης πολλῶν πραγμάτων, θεολογικῶν, μοναχικῶν καί θύραθεν σοφίας, καί τόν συγκρατοῦσε ὁ Γέροντάς του, στόν ὁποῖο ἔκανε ὑπακοή, ὅσο μποροῦσε.

Ἐνθυμοῦμαι ὅτι εἶχε ἀνοίξει γραπτῶς ἕναν διάλογο μέ τόν καθηγητή Παναγιώτη Τρεμπέλα, ὁ ὁποῖος εἶχε μεγάλη ἐπιρροή στόν θεολογικό καί ἐκκλησιαστικό κόσμο. Ὁ π. Θεόκλητος ἔγραφε μιά σειρά ἄρθρων καί ἔκρινε τίς ἀπόψεις του. Τότε, ἐπενέβη ὁ π. Γαβριήλ, ὁ ὁποῖος σταμάτησε τόν π. Θεόκλητο νά γράφη.

Τόν π. Θεόκλητο τόν γνώρισα ὡς πραγματικά ἕναν ἐκρηκτικό ἄνθρωπο καί μοναχό. Καταλάβαινα ὅτι κάτι ἰδιαίτερο εἶχε μέσα του. Ὅταν τόν ἔβλεπες, δέν τό ἀντιλαμβανόσουν αὐτό εὔκολα. Γιατί, ὅπως εἴδατε προηγουμένως μερικές φωτογραφίες, συνήθως ἦταν ἀτημέλητος, μᾶς δεχόταν μέ παντόφλες, χωρίς κάλτσες στά πόδια του τό καλοκαίρι, τό ἀντερί του ἦταν ξεκούμπωτο στόν λαιμό καί φαινόταν λίγο τό πάνω μέρος τοῦ στήθους του, δηλαδή ἦταν ἐλεύθερος ἀπό μερικούς ἐξωτερικούς τύπους.

Εἶχε μεγάλη μνήμη καί μᾶς ἔλεγε πάρα πολλά. Τά εἶπε πάρα πολύ ὡραῖα ὁ Σεβασμιώτατος Φιλαδελφείας Μελίτων, ὁ ὁποῖος παρουσίασε μέ πολύ ὡραῖο τρόπο τό πῶς ἔγινε μοναχός καί τήν ἀγάπη πού εἶχε στό Ἅγιον Ὄρος, στό Βυζάντιο, στό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο καί σέ αὐτούς πού ὑπηρετοῦν σέ αὐτό μέ πολύ μεγάλη θυσία, πολύ μεγάλο κόπο καί μέ πολύ μεγάλη διάθεση.

Ἀκούσαμε ἀκόμη τά ἀποσπάσματα ἀπό μερικά κείμενα τοῦ π. Θεοκλήτου καί καταλάβαμε πῶς ἔγραφε. Εἶχε ἔντονο λογοτεχνικό χάρισμα. Ἔλεγε μάλιστα: «Τί εἶναι ὁ λογοτέχνης, τί εἶναι ὁ ποιητής; Ὁ καθένας μπορεῖ νά εἶναι ποιητής». Τό ἔλεγε αὐτό γιατί καί αὐτός εἶχε μέσα του ἕνα λογοτεχνικό χάρισμα. Ἐπίσης εἴδαμε τίς φωτογραφίες του, ἀκούσαμε καί τήν φωνή του.

Ὅλα αὐτά τά ὁποῖα ἔγραψε μετά στά βιβλία του «Μεταξύ οὐρανοῦ καί γῆς», «Ἀθωνικοί διάλογοι», καί ὅλα τά ἄλλα ἦταν ἀποτέλεσμα τῆς ἐμπειρίας του πού ἔζησε

κυρίως ὡς δόκιμος μοναχός, στά πρῶτα χρόνια τῆς μοναχικῆς του ζωῆς...

Ὅταν δημοσίευσα τό βιβλίο «Μιά βραδυά στήν ἔρημο τοῦ Ἁγίου Ὄρους», δέν ἔβαλα τό ὄνομά μου, ἐκεῖνος, ὅμως, ἔμαθε ὅτι εἶμαι ἐγώ ὁ συγγραφεύς του. Ὁπότε στήν πρώτη ἐπίσκεψη πού πῆγα μοῦ εἶπε: «Ἐσύ εἶσαι ὁ συγγραφεύς τοῦ βιβλίου;». Καί ἄρχισε: «Μέ ποιόν μίλησες, ποιός εἶναι αὐτός ὁ μοναχός ὁ ὁποῖος ξέρει περί βουδισμοῦ;». Αὐτό τό εἶπε, γιατί στό βιβλίο αὐτό γράφω ὅτι ὁ μοναχός μέ τόν ὁποῖο συζήτησα μοῦ μίλησε γιά τίς διαφορές μεταξύ τοῦ βουδισμοῦ καί τῆς ὀρθοδόξου θεολογίας. Συνέχισε: «Ψάχνω νά βρῶ ποιός εἶναι αὐτός ὁ μοναχός. Δέν τόν βλέπω στό Ἅγιον Ὄρος. Καί λέω ποιός εἶναι αὐτός μοναχός μέ τόν ὁποῖο συζήτησε ὁ π. Ἱερόθεος; Καί μετά τό κατάλαβα ποιός εἶναι. Εἶναι ὁ Γέρων Σωφρόνιος τοῦ Ἔσσεξ».

Καί πρίν κοιμηθῆ μοῦ ἔστειλε μία ἐπιστολή καί μοῦ ἔγραφε ὅτι, ἔπειτα ἀπό τόσα χρόνια πού κυκλοφορεῖ τό βιβλίο αὐτό, θά ἔπρεπε νά ἀνακοινώσω ὅτι αὐτός ὁ μοναχός εἶναι ὁ Γέρων Σωφρόνιος ἀπό τό Essex.

Βέβαια, πρέπει νά πῶ ὅτι ὁ μοναχός μέ τόν ὁποῖο συζήτησα γιά τήν εὐχή δέν ἦταν μόνο ὁ Γέροντας Σωφρόνιος. Ἐκεῖνο τό διάστημα πού ἔγραψα τό βιβλίο αὐτό, πήγαινα ὡς ταπεινός προσκυνητής στό Ἅγιον Ὄρος, ἤμουν ἤδη νεαρός κληρικός, καί ρωτοῦσα ὅλους τούς μοναχούς πού συναντοῦσα νά μοῦ ποῦν κάτι γιά τήν προσευχή. Καί αὐτά πού ἄκουσα τά κατέγραψα σέ αὐτό τό βιβλίο.

Πάντως, ὁ π. Θεόκλητος ἦταν ἐκρηκτικός ὡς χαρακτήρας, γνώστης πολλῶν πραγμάτων καί ἀσχολοῦνταν μέ ὅλα τά θέματα. Τόν καλοῦσαν στήν Θεολογική Σχολή Θεσσαλονίκης νά ὁμιλήση καί πολλές φορές ἦταν ἀπόλυτος, γιατί εἶχε πείρα σέ πνευματικά ζητήματα. Ὅταν κάποιος φοιτητής τοῦ ἔκανε μία ἐρώτηση, πού ἔδειχνε ἄγνοια τῶν πνευματικῶν θεμάτων, ἔλεγε: «Τί εἶναι αὐτά πού λές; Εἶναι ἐρώτηση αὐτή πού κάνεις; Εἶναι ἐρώτηση κατώτερης πείρας. Δέν γνωρίζεις τόν ὀρθόδοξο μοναχισμό. Δέν διαθέτεις πνευματική πείρα».

Ὅμως καταλάβαινα ὅτι, παρά τό ἀπόλυτο καί ἐκρηκτικό τοῦ χαρακτῆρος του, κάτι εἶχε μέσα στό βάθος τῆς ψυχῆς του, εἶχε κάτι ἰδιαίτερο μέσα του. Ἄρχισα νά ψάχνω γιά τόν π. Θεόκλητο καί κατάλαβα αὐτό πού εἶπε καί ὁ Σεβασμιώτατος Φιλαδελφείας προηγουμένως, ὅτι πέρασε δύσκολη περίοδο, ὅταν ἦταν δόκιμος μοναχός. Ἐξωτερικά εἶχε πολλές δυσκολίες μέ τούς ἄλλους μοναχούς, οἱ ὁποῖοι τότε δέν ἦταν ὅπως εἶναι σήμερα, δέν εἶχαν κάνει ἰδιαίτερες σπουδές σέ Πανεπιστήμια, δέν εἶχαν πολλές γνώσεις, μερικοί ἦταν λίγο ἀπόλυτοι στά μοναχικά τους καθήκοντα καί στόν τρόπο συμπεριφορᾶς τους. Ὁπότε, ὁ π. Θεόκλητος ὅταν ἦταν δόκιμος μοναχός αἰσθάνθηκε μία πίεση, ἴσως δέν βρῆκε ἐκεῖνο πού ἐπιθυμοῦσε τήν ἐποχή ἐκείνη, πιέστηκε πάρα πολύ, ἔκλαψε πολύ καί γι’ αὐτό θά πρέπει τά πρῶτα χρόνια τῆς μοναχικῆς του ζωῆς νά εἶχε πάρα πολλές ἐμπειρίες τῆς ἐσωτερικῆς ζωῆς.

Ὅλα αὐτά τά ὁποῖα ἔγραψε μετά στά βιβλία του «Μεταξύ οὐρανοῦ καί γῆς», «Ἀθωνικοί διάλογοι», καί ὅλα τά ἄλλα ἦταν ἀποτέλεσμα τῆς ἐμπειρίας του πού ἔζησε κυρίως ὡς δόκιμος μοναχός, στά πρῶτα χρόνια τῆς μοναχικῆς του ζωῆς μέ τήν ταπείνωση, τήν ὑπακοή, τό κλάμα, τήν μετάνοια, τήν προσευχή. Ἔτσι, ἀπέκτησε μιά πνευματική ἐμπειρία, μιά βαθειά αἴσθηση τῆς μετανοίας καί τῆς πνευματικῆς ζωῆς, τά ὁποῖα φαίνονται στά βιβλία του.

Ξέρετε, ὅταν κανείς γράφη, συνήθως ἐκφράζει τόν ἑαυτό του καί πολλές φορές αὐτό πού θέλει νά γράψη, στήν πραγματικότητα εἶναι αὐτό πού θέλει νά πῆ καί τό βάζει στό στόμα τῶν ἄλλων. Ὅταν διαβάζω κείμενα διαφόρων συγχρόνων συγγραφέων, προσπαθῶ νά δῶ καί νά ἑρμηνεύσω τίς λέξεις πού χρησιμοποιοῦν. Ἐπίσης, ὅταν διαβάζω κείμενα τοῦ ἁγίου Πορφυρίου, τοῦ ἁγίου Παϊσίου, μέ ἐνδιαφέρει πάρα πολύ ὄχι μόνον τό γενικότερο νόημά τους, ἀλλά κυρίως νά εἰσδύσω στίς λέξεις πού χρησιμοποιοῦν καί προσπαθῶ νά «ἀνοίξω» τήν λέξη, νά μπῶ μέσα σέ αὐτήν, νά δῶ τί κρύβεται στό βάθος της. Γιατί ὁ καθένας ἀπό μᾶς, ὅταν θέλη νά μιλήση γιά κάτι, συγχρόνως προσπαθεῖ νά κρυφτῆ, δηλαδή προσπαθεῖ νά βρῆ διάφορα κείμενα τῶν ἁγίων Πατέρων πού τοῦ ἀρέσουν καί τόν ἐκφράζουν καί τά παραθέτει ὥστε νά κρύψη τήν δική του μικρή πείρα.

Τόν π. Θεόκλητο τόν γνώρισα ὡς ἕναν πραγματικά ἐκρηκτικό ἄνθρωπο καί μοναχό. Καταλάβαινα ὅτι κάτι ἰδιαίτερο εἶχε μέσα του. Ὅταν τόν ἔβλεπες, δέν τό ἀντιλαμβανόσουν αὐτό εὔκολα.

Σύμφωνα μέ τούς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας «ὁ Θεός κρύπτεται φανερούμενος καί φανεροῦται κρυπτόμενος». Κάπως ἔτσι πράττει καί ὁ ἅγιος ἄνθρωπος. Ὁ ὀρθόδοξος Θεολόγος ἐνῶ καταφάσκει, δηλαδή ἐνῶ μιλᾶ καταφατικά γιά τόν Θεό –εἶναι ἡ λεγόμενη καταφατική θεολογία– ταυτόχρονα ἀποφάσκει, δηλαδή ἀρνεῖται νά προσδιορίση ἀκριβῶς τί εἶναι ὁ Θεός, εἶναι ἡ λεγόμενη ἀποφατική θεολογία. Ἐπίσης, ὅταν ὁμιλῆ, προσπαθεῖ νά βοηθήση ἀπό τήν πείρα του καί τίς γνώσεις του, ἀλλά συγχρόνως προσπαθεῖ νά κρυφτῆ. Ἄρα θά πρέπει νά ἔχουμε τήν δυνατότητα, νά εἰσερχόμαστε στό βάθος γιά νά καταλάβουμε τόν ἄνθρωπο αὐτόν πού γράφει καί ὁμιλεῖ.

Λοιπόν, χθές τό βράδυ πού διάβαζα ἀπό τό βιβλίο τοῦ π. Θεοκλήτου γιά τόν ἅγιο Γρηγόριο τόν Παλαμᾶ ἐντόπισα δύο μικρά ἀποσπάσματα τά ὁποῖα νομίζω εἶναι σημαντικά, καί τά ὁποῖα ἐκφράζουν ἔντονα τόν ψυχικό καί πνευματικό του κόσμο, ἰδιαιτέρως δέ αὐτά πού ἔζησε τά πρῶτα χρόνια τῆς μοναχικῆς του πολιτείας.

Τό πρῶτο εἶναι ὅτι ὅταν περιγράφη τό πῶς ὁ ἅγιος Γρηγόριος Παλαμᾶς πῆγε στό Ὄρος καί ἄρχισε νά προσεύχεται καί νά λέη «φώτισόν μου τό σκότος», σέ ἕνα σημεῖο τοῦ ξεφεύγει κάτι πού ἐκφράζει τόν ἐσωτερικό του κόσμο, τήν δική του ἐμπειρία. Πρέπει νά εἶναι κανείς λίγο ἔμπειρος γιά νά τό καταλάβη. Συνήθως οἱ συγγραφεῖς

πού ξέρουν τά μυστικά τῆς συγγραφῆς ἑνός βιβλίου, ξέρουν νά ἀνιχνεύουν τά μυστικά τῶν ἄλλων συγγραφέων. Ἀφοῦ, λοιπόν, ὁ π. Θεόκλητος λέει γιά τόν ἅγιο Γρηγόριο τόν Παλαμᾶ ὅτι πῆγε στό Ἅγιον Ὄρος καί ἐπιδόθηκε στήν προσευχή καί ἔλεγε τό «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με», γράφει κάτι τό ὁποῖο γιά μένα εἶναι πάρα πολύ σημαντικό:

«Ἀλλοίμονον εἰς ἐκείνου τήν ψυχήν πού θά ἐπιφοιτήση (ἡ Χάρη τοῦ Θεοῦ)». Ἄν ἑρμηνεύσετε τήν λέξη «ἀλλοίμονο» θά δῆτε μιά ἄλλη πραγματικότητα... Ἐμεῖς συνήθως λέμε ἀλλοίμονο στόν ἄνθρωπο πού ἔπεσε στήν ἁμαρτία, ἀλλοίμονο στόν ἄνθρωπο πού ἔφυγε ἀπό τόν Θεό. Ὁ π. Θεόκλητος γράφει: «Ἀλλοίμονον εἰς ἐκείνου τήν ψυχήν πού θά ἐπιφοιτήση. Δέν θά τόν ἀφήση νύκτα καί ἡμέραν ἥσυχον. Θά κοιμᾶται τό σῶμα καί ἡ καρδία θά ἀγρυπνῆ. "Ἐγώ καθεύδω καί ἡ καρδία μου ἀγρυπνεῖ"». Ἀκοῦστε φράσεις!! Οὐσιαστικά, στό ἀπόσπασμα αὐτό ἐκμυστηρεύεται ὅλον τόν ἐσωτερικό του κόσμο. Καί συνεχίζει: «Βαθυστένακτοι ἐρωτικαί νύκτες μέ δακρυώδεις ἐννοίας θά συνθλίβουν ἱερῶς τήν ψυχήν του. Ὁ ἄνθρωπος παύει νά εἶναι κύριος ἑαυτοῦ. Ἕνας ἱστός ἀπό τόν οὐρανόν κινεῖ τήν ψυχήν. Ὁ Χριστός "ὁ ἀχώρητος παντί" ἐνεργεῖ κατά τοιοῦτον ἀφόρητον τρόπον εἰς τήν ψυχήν πού ἠγάπησεν, ὥστε ὅλος ὁ κόσμος χάνεται ἀπό αὐτήν. "Ζῶ δέ οὐκέτι ἐγώ, ζῆ δέ ἐν ἐμοί Χριστός". Ἡ ἁγία ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ, εἰσδύσασα εἰς τάς καρδίας πείθει καί ἐνδυναμώνει τά παιδία νά ἐγκαταλείψουν ὅλα τά ἀνθρώπινα μεγαλεῖα πρός χάριν της! Ὦ, Βασιλεία τῶν οὐρανῶν, ὦ, θεία υἱοθεσία! Τί εἶναι μεγαλύτερον καί ἁγνότερον καί ποθεινότερον».

Θά μποροῦσα γιά πολλή ὥρα νά σᾶς ἀναπτύξω τό κείμενο αὐτό λέξη πρός λέξη, γιά νά δῆτε τί θά πῆ ἡ ἔκφραση «ὦ, Βασιλεία τῶν οὐρανῶν», «ὦ θεία υἱοθεσία», γιά νά δῆτε τί εἶναι οἱ «βαθυστένακτοι ἐρωτικαί νύχτες». Ἡ Χάρη τοῦ Θεοῦ ἐνεργεῖ καί διεισδύει μέσα στήν καρδιά τοῦ ἀνθρώπου καί δέν τόν ἀφήνει νά ἡσυχάση μέρα καί νύκτα. Θεωρῶ ὅτι αὐτό τό κείμενο, ἄν θέλη νά τό ἀναλύση κανείς, δείχνει τί ἦταν ὁ Γέροντας Θεόκλητος, γιατί αὐτό εἶναι μία πνευματική αὐτοβιογραφία του.

Τό δεύτερο ἀπόσπασμα εἶναι ἀπό ἕνα ἄλλο σημεῖο τοῦ βιβλίου του γιά τόν ἅγιο Γρηγόριο τόν Παλαμᾶ, ὁ ὁποῖος μέ τήν προσευχή πού ἔκανε «φώτισόν μου τό σκότος» ἔφθασε μέχρι τήν θεωρία τοῦ Φωτός, ὅπως τό ἑρμηνεύει ὁ Πατριάρχης Φιλόθεος Κόκκινος, ὁ ὁποῖος ἦταν συμμοναστής καί βιογράφος του.

Πρέπει νά σημειωθῆ ὅτι ὁ ἅγιος Φιλόθεος ὁ Κόκκινος ἦταν Μεγάλος Πατριάρχης, ὁ ὁποῖος ἔπαιξε σημαντικό ρόλο στά Βαλκάνια τήν ἐποχή πού ἦταν Πατριάρχης, διαδίδοντας τόν ὀρθόδοξο ἡσυχασμό. Τό εἶδα ὅταν πῆγα στήν Ρωσία, στήν Ρουμανία, ὅλοι ἐκεῖ τόν μνημονεύουν μέ ἀγάπη καί σεβασμό. Ὁ ἅγιος Σέργιος τοῦ Ραντονέζ, ἔλαβε τήν εὐλογία τοῦ Πατριάρχου Φιλοθέου νά κτίση τό μεγάλο καί περίφημο αὐτό Μοναστήρι. Παντοῦ βλέπω, καί στά Βαλκάνια καί στήν Ρωσία, τήν παρουσία τοῦ Πατριάρχου Φιλοθέου Κόκκινου.

Στό σημεῖο, λοιπόν, πού ὁ π. Θεόκλητος παρουσιάζει τί λέει ὁ ἅγιος Φιλόθεος Κόκκινος γιά τόν ἅγιο Γρηγόριο τόν Παλαμᾶ, ὁ ὁποῖος εἶδε τό ἄκτιστο Φῶς, σταματᾶ τόν λόγο καί ἀποκαλύπτει κάτι πού θεωρῶ ὅτι εἶναι δική του πνευματική ἐμπειρία. Πραγματικά, δέν μπορεῖ κανείς νά βιογραφήση κάποιον, ἐάν δέν τόν ἀγαπήση. Ἐγώ τουλάχιστον δέν γράφω γιά κάτι, ἄν προηγουμένως δέν τό ἀγαπήσω. Πρῶτα τό ἀγαπῶ καί μετά γράφω. Καί ἄν μοῦ πῆτε νά γράψω κάτι πού δέν τό ἀγαπῶ, δέν θά τό κάνω. Ἐπειδή ἔχω γράψει πολλές σελίδες γιά τόν Γέροντά μου, τόν Μητροπολίτη Καλλίνικο, μοῦ εἶπε κάποιος: «Γράψε κάτι καί γιά τόν Γέροντά μου». Τοῦ ἀπάντησα: «Δέν μπορῶ νά γράψω γι’ αὐτόν, οὔτε τόν ξέρω οὔτε τόν ἀγάπησα». Συνέχισε: «Θά σᾶς δώσω ὅλα τά στοιχεῖα γιά νά κάνετε τήν βιογραφία του». Τοῦ ἀπάντησα πάλι: «Δέν μπορῶ νά γράψω τήν βιογραφία κάποιου, ἐάν προηγουμένως δέν τόν ἀγαπήσω καί ἐάν δέν κυοφορήσω μέσα μου τό βιβλίο». Γιατί κάθε βιβλίο πού γράφει κανείς εἶναι μία κυοφορία, καί ὁ συγγραφεύς πολλές φορές ἐκθέτει τόν ἑαυτό του.

Λοιπόν, ὁ π. Θεόκλητος γράφοντας γιά τό ὅτι ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς ἔβλεπε τό ἄκτιστο Φῶς, γράφει:
«Ἀκόρεστος εἶναι ἡ ἐπιθυμία τοῦ θείου φωτός. Ὅσον κανείς τό ἀπολαμβάνει τόσον καί περισσότερον διαφλέγεται. Διότι ἄν καί ἡ ἀνθρώπινη ψυχή εἶναι πεπερασμένης φύσεως, ὅμως αἱ ἐφέσεις αὐτῆς εἶναι ἄπειροι. Καί ἐνῶ λούεσαι μέσα εἰς τό φῶς, πάλιν θρηνεῖς μέ τά συνταρακτικά αὐτά ρήματα "φώτισόν μου τό σκότος", "φώτισόν μου τό σκότος"».

Νομίζω ὅτι πρόκειται γιά μιά πνευματική ἐμπειρία τοῦ π. Θεοκλήτου, δέν γνωρίζω σέ ποιό βαθμό εἶχε φθάσει στήν ἐμπειρία, καί κυρίως θά ἔλεγα πρόκειται γιά μιά ἐμπειρία ἀπό τίς ἀρχές τῆς μοναχικῆς του ζωῆς καί πολιτείας.

Ἑπομένως, ὅταν θέλη κανείς νά δῆ τί ἦταν ὁ π. Θεόκλητος Διονυσιάτης, θά πρέπει, διαβάζοντας τά βιβλία του νά ἐντοπίση τέτοια σημεῖα στά ὁποῖα ὁ ἴδιος αὐτοαποκαλύπτεται καί αὐτοβιογραφεῖται.

Εἶναι μεγάλη τιμή καί εὐλογία τό ὅτι ὁ π. Θεόκλητος καταγόταν ἀπό τήν Ναύπακτο καί ἀγαποῦσε τούς Ναυπακτίους. Θεωρῶ μεγάλη εὐλογία διότι μέ στήριξε ὡς Μητροπολίτη ἐδῶ πού ἦρθα μέ τά προβλήματα καί τίς δυσκολίες πού ἀντιμετώπισα. Ὁ π. Θεόκλητος μέ στήριξε καί γραπτῶς, γιατί χωρίς νά τοῦ πῶ τίποτε ἔστειλε γράμματα γιά νά δημοσιευθοῦν στήν ἐφημερίδα, ὑποστηρίζοντας τήν θεολογία μου, τήν ζωή μου, ἀλλά καί στιγματίζοντας ἄλλες ἀντιεκκλησιαστικές ἐνέργειες. Τό τόλμησε, πράγμα πού δέν τό κάνουν ἄλλοι. Λέει ὁ καθένας: «Ἐγώ θά βγάλω τό φίδι ἀπό τήν τρύπα;». Καί γι’ αὐτό δέν μιλᾶνε. Ἐκεῖνος ὁμίλησε καί ἔγραψε καί στήριξε τόν Μητροπολίτη. Αὐτό φανερώνει τό ἐκκλησιαστικό φρόνημά του. Τοῦ χρωστῶ μεγάλη εὐγνωμοσύνη γιά τό θάρρος του, τήν ἀγάπη του πρός τόν Θεό, τήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία, τήν Ὀρθόδοξη Θεολογία, τήν Ὀρθόδοξη Παράδοση, τόν Ὀρθόδοξο Μοναχισμό.

Σήμερα ἦταν μία ἡμέρα μνήμης του. Δέν εἶναι δέ ἡ μόνη ἡμέρα, γιατί ἐγώ πάντοτε τόν θυμᾶμαι. Ὅπως εἶπα προηγουμένως στόν Ἱερό Ναό, κάποτε μοῦ ἔγραψε: «Παρακαλῶ σε, μνημόνευέ μου τοῦ ἀθλίου Θεοκλήτου μοναχοῦ καί ζῶντα καί μετά πότμον», δηλαδή ὅσο εἶμαι ζωντανός καί μετά τήν κοίμησή μου.

Νά εἶναι αἰωνία ἡ μνήμη του! Ἦταν ἕνας καλός, εὐλογημένος μοναχός, Ναυπάκτιος στήν καταγωγή, ἦταν ἕνας εὐλογημένος καρπός, ὅπως ἀκόμη καί πολλοί ἄλλοι τέτοιοι καρποί, αὐτοῦ τοῦ εὐλογημένου τόπου.

Εὐχαριστῶ θερμότατα τόν Σεβ. Μητροπολίτη Φιλαδελφείας κ. Μελίτωνα, πού ἔκανε τόν κόπο νά ἔρθη μέ τόση ἀγάπη καί μᾶς εἶπε τόσα σοφά λόγια καί στόν Ἱερό Ναό καί ἐδῶ στήν ἐκδήλωση. Εὐχαριστῶ τόν Δήμαρχο, τόν Πολιτευτή, τούς ἱερεῖς, τούς παρουσιαστές καί ὅλους ἐσᾶς. Ὁ Θεός νά ἀναπαύη τόν π. Θεόκλητο «ἐν σκηναῖς δικαίων» γιά ὅσα προσέφερε στήν Ἐκκλησία, τήν Θεολογία, τό Ἅγιον Ὄρος, τόν μοναχισμό καί σέ ὅλους, ὅσοι τόν γνωρίσαμε καί ὠφεληθήκαμε.–

(Πηγή: parembasis.gr*)*